

(Helyszínek végül) Megálltam, hogy amíg be nem fejezem, pontosabban amíg végig nem érek, ne nézzem meg a kötet hátulján a képregisztert. Hogy valójában mi hol és mikor. S noha a képek alapján nem nagyon akartam megtippelni a helyet, általában tévedtem. Hol háromezer, hol három kilométert. Semmi sincs ott, és persze minden ott van. Az album 124 fotója a következő helyszíneken készült: Albánia, Arnhem, Bicske, Bonyhád, Budapest, Debrecen, Dubrovnik, Dunasziget, Értény, Fonyód, Gagra, Gdańsk, Gelendzik, Gyékényes, Gyöngyös, Hollandia, Isztria, Katovice, Kaukázus, Lakitelek, Latakia, Lausanne, London, Magas-Tátra, New York, Nové Mesto nad Váhom, Novij Afony, Moszkva, Nyíradony, Őrség, Prága, Románia, Segesvár, Split, St. Peter Ordning, Svájc, Szarvas, Szlovákia, Szolnok, Szuhumi, Tekirdag, Tiszapüspöki, Valencia, Varsó, Vásárosnamény, Vezúv, Volzsszkij.

*

(Szétnézni, befejezni) Jól tudom, egyetlen árva fényképet sem lehet kimeríteni, *szétnézni*, nem hogy egy albumot. A főnti képaláírások leginkább nézéspróbák, tisztelgő, Szilágyi Lenkének ajánlott kis *nézetek*. Esetleg, arról való szövegek, hogy mi látszik, illetve látszott az írás, az én nézéseim során „pillanatnyilag”. Hogy mennyi és mifajta beleképzelést vett fel és viselt el a kép, mennyi nézői önkényt. Hogy mikor mit hívtam elő ugyanabból. Ha a „saját szavaimmal”, ergo a saját nyelvem szerint leírom, hogy mi van a képen, az nem helyettesíti a képet, nem áll eléje, hanem egy nézet, mely a másfajta nyelvtől rögtön és eleve más. Meg persze attól, hogy kinek az énje nézi. Most éppen az enyém nézte ilyenné, ilyesmivé a LÁTÓKÉP-MEGÁLLÓHELY című könyvet.

Mesterházi Mónika

HOMOKKŐ

1

A homokkőben nincs semmi tiszteletre méltó, és szándékai sem világosak. Megkövült emlékeit szétszórt darabokban őrzi, míg szét nem porlad bármely nagyobb erő alatt. Árnyékot nem vet, legfeljebb maga alá, amíg fölé nem omlik. Ahol fejekre szétgurul, kivájt szemével, homokba csápoló, önálló orrnyúlvaival a képzeletnek talán, a testnek és a léleknek kevés örömet ad. A merőleges napban, azt hiszem, kimondhatom, ez nem szieszta-tájék.

A homokkő, mint a költők agya, csupa rejtélyesen összefüggő emlékdarab. Fossziliákat és csigát őriz, titkos zugaiban mindenfelé az élet jelei vagy emlékei. Löszfalkorában lila és sárga virágok nőnek tele, ha leszakad, sziklaméretei, ha szétgurul, fintorgó vigyora üzen a világnak a világról. Kevesen tudják, hogy a tenger felől orrszarvú a szikla, de rajta valódi madár lépeget.

A KÜSZÖBÖN

Ahogy a tudat elveszti a testet, szégyen,
a test a tudatot, semmi, emléktelen,
a fekvő testbe tudat lép, meglepődik,
a neonfényben ismeretlen halvány
élmény, a küszöb mesélhetne, a csont.

Takács Zsuzsa

A VENDÉG KALAPLENGETÉSE

Hátrálva halad kifelé, így érkezése víg eseménye újraélhető: a nyíló ablakok sora (amely ma zárul), az (elnémult) üdvrivalgás, a (hervadt) szirmokkal hintett, fákkal szegélyezett út (léggömbfoszlányok az ágakon). Átérti helyzetét fonákságát, és hogy búcsúja gesztusához nem társul a méltóságteljes búcsú látszata, sem az egyéni balszerencsét kísérő általános részvét. Az önmaga ütötte zajban kell távoznia: padlórecsegés, majd cipőtálpának surranása a burkolaton. Érti, hogy nevetséges, ahogyan rákmenetben halad kifelé, és nem hűti szégyenben égő arcát a tudat, hogy